

Dimecres 19.X.1988

El flamant premi Nobel de literatura, l'egipci Naguib Mahfuz, és el que se'n diu un escriptor social. S'inspira en la condició de la gent humil, desvalguda, maltractada pels poderosos i els malvats. Ho fa en un estil despullat i directe com correspon a un literat que vol arribar a la gran majoria. Té una narració colpidora que avui em serveix per a aquest fulletó. És la història d'una violació que culmina en dos crims. Un jornalero de les terres del cacic s'adorm al paller de l'amo, tan cansat que no es desperta a temps per tornar a la feina. De sobte, sent plors i crits d'auxili d'una noia i les amenaces de l'home que intenta violar-la. El jornalero reconeix la veu de l'amo. Sap el que està passant allí mateix, però té por d'intervenir-hi per impedir-ho. Sent vergonya de la seva covardia, però està perdut si afronta al violador. Opta per fugir i en fugir fa soroll. L'amo alça el cap i el reconeix. La noia es defensa a cops de peu i mossegades. El violador la insulta i, enfollit pel despit, l'escanya impunement perquè ja ha decidit acusar el jornalero de l'assassinat de la noia. I tothom creurà la versió de l'amo o dirà que la creu. El jornalero s'ha d'amagar dels seus veïns, que el busquen per fer justícia. Acorralat, pensa que tindran pietat si es confessa culpable, però no li servirà de res i, una vegada més, guanya l'amo.

Aquesta és la narració del Nobel de literatura d'enguany, basada en una violació no consumada perquè la víctima va resistir verge fins a la mort.

Així volien els jutges de l'Audiència de Barcelona que resistís la dona violada per cinc mascles acusats en el seu dia i absolts recentment perquè, cito textualment : "Para admitir que existe violación, la víctima ha de demostrar la necesaria resistencia, que debe ser real, continua, seria y verdadera, no convencional, fingida o simulada". Que això consti en una sentència de l'Audiència de Barcelona –i Rosa Montero ho denuncia a *El País*– demostra fins a quin punt es fa befa de la justícia i dels drets més inviolables de la persona, en aquest cas, d'una dona casada, la mare d'una nena que fou forçada per cinc galifardeus amb l'amenaça de tallar-li el coll amb un ganivet. Amb aquest criteri la dona ha de resistir fins a la mort, com la noia de la narració de Naguib Mahfuz. Només així tindria autoritat per dur el violador davant d'un tribunal. I quan la violació s'imposa en presència dels fills de la violada, com en el cas d'Isabel Lozada, de Badalona, el testimoni dels infants no és vàlid pel fet de ser menors d'edat i dels parentiu amb la denunciante.

I aquestes coses passen al nostre país i la gent encara no n'és prou conscient; encara es permet parlar de "dona incitadora", posar en dubte la raó de la noia violada, com ho fa l'autor d'una carta al diari *Avui* acusant l'escriptora Isabel-clara Simó, autora de la narració "És quan miro que hi veig clar", de "semmar la semença" de les violacions amb "un llibre que del principi a la fi és una exaltació de la sexualitat animal, on tot és porqueria i insinuacions". I això s'escriu signat amb noms i cognoms, contestant a un article que denunciava als violadors.

La violació no té res a veure amb l'acte amorós. No hi pot haver plaer físic en la dona violada, la incapacita per sentir un dia "una carícia que me hizo estremecer" com diu el bolero que canta Betty Misiego, "Por una sola vez", evocant l'adolescent que es fa dona. I no provoca ningú. Un projecte de dona que pot ser malmès per una violació.